

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Δ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ε' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν των ἐγκαίρως, ἵνα μὴ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις ἀνανεοῦντας ἢ νεωστὶ ἐγγραφομένους συνδρομητὰς ἡμῶν

Δωροῦμεν :

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ' τοῦ συνεργάτου ἡμῶν Διδάσκον, κομψότατον τομίδιον, ἐπὶ ἀρίστου γάρτου καὶ ὀραίου χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου τοῦ κ. Θέμου Ἀρνίου.

Εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ' καὶ τὸν ἈΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, τὴν ἐκ 400 σελίδων Ἀθηναϊκὴν μυθιστορίαν τοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. Γρ. Δ. Ξενοπούλου.

Ἐγκαίρῃ διὰ τοὺς συνδρομητὰς

ΤΩΝ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ»

Συμβληθέντες μετὰ τῆς διευθύνσεως τῆς Ἑβδομάδος δυνάμεθα νὰ παράσχωμεν εἰς πάντα συνδρομητὴν ἡμῶν τὸν **Α' Τόμον** (3^{ος} περιόδου) τῆς Ἑβδομάδος ἀντὶ **δραχμῶν 6**, τῆς ἀρχικῆς του τιμῆς οὕσης δρ. 10 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ φρ. χρ. 12 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐν τῷ τόμῳ τούτῳ περιέχονται Κοινωνικαὶ εἰκόνας, Ἱστορικαὶ, Καλλιτεχνικαὶ, Φιλολογικαὶ καὶ Κριτικαὶ Μελέται, Ἡθογραφαί, Μουσικαὶ Ἐπιθεωρήσεις, Παραδόσεις, Χρονογραφικὰ, Βιομηχανικὰ, Ἐκπαιδευτικὰ, Περιγραφαί, Ἐντυπώσεις καὶ Ποιήσεις τῶν ἐγκριτωτέρων ἡμῶν λογογράφων καὶ ποιητῶν καὶ Διηγήματα πρωτότυπα καὶ μεταπεφρασμένα.

Ὁ τόμος οὗτος εἶνε ἀληθὲς ἀπόκτημα διὰ πάντας, διότι πρὸς σύνταξιν αὐτοῦ συνεργάσθησαν οἱ ἐγκριτωτέροι τοῦ ἔθνους λόγιοι καὶ τοιοῦτον τὸν συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν.

Ἡ ἐν Αἰγύπτῳ γενικὴ ἐπιστάσις τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀνετέθη τῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Παναγιώτῃ Γριτσάνῃ (Βιβλιοπωλεῖον Ἀπόλλων). Τῷ ἰδίῳ ἀνετέθη καὶ ἡ ἐγγραφή νέων συνδρομητῶν, ἐπίσης καὶ ἡ ἀνανέωσις συνδρομῶν διὰ τὸ Ε' ἔτος καὶ δι' ὅ,τι δήποτε ἀφορᾷ τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα».

Ἡ Διεύθυνσις.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

Ο Ι Τ Ρ Ε Μ Ο Ρ

ΣΟΛΑΝΖΗ ΦΑΡΖΕΑΣ

[Συνέχεια]

Τὸ δωμάτιον, ἔνθα διεδραματίζετο ἡ θλιβερά αὐτὴ σκηνή, ἦτο σχεδὸν γυμνόν.

Αἱ δοκοὶ τῆς ὀροφῆς ἦσαν ἐκ βαθυχρόου ἐλάτης, ὡς ἐπίσης τὸ σκνίδωμα τοῦ ἐδάφους.

Ὀλίγα πενιχρὰ ἔπιπλα μόνον ἐκόσμουσαν αὐτὰ, καὶ ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐσταυρωμένος ἐκ δέρματος ἐπὶ μαύρου ξυλίνου σταυροῦ κρεμάμενος, ἀπετέλει ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀνοιχτὸν χρῶμα τοῦ τοίχου.

Οἱ Σουβραὶ ἦσαν εὐσεβεῖς.

Ἐνόμιζέ τις ὅτι εὐρίσκετο ἐντὸς κελίου μοναχοῦ.

Ἡ πριγκιπέσσα ἴστατο ὀρθίᾳ παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἐραστοῦ τῆς.

Ἡ λευκότης τοῦ λαιμοῦ καὶ τοῦ τραχήλου τῆς ἔλαμπεν ἐν τῇ σκιᾷ τοῦ δωματίου ἐκείνου, τοῦ φωτιζομένου ὑπὸ ἐνὸς μόνου κηρίου.

Ὁ Ροβέρτος δὲ Σουβραὶ ἦτο εἰς ἄκρον καταβεβλημένος.

Ὁ ἐξάδελφός του ἔρριψε περὶ αὐτὸν βλέμμα ἐπιθανάτιον καὶ παρετήρησε τὴν Βάνδαν, ἥτις πριέμενεν ἵνα ἴδῃ ἂν ἡ χρῆσις τῆς διανοίας του ἐπανήρχετο.

Τότε ἐνεθυμήθη πάντα καὶ τὸ πᾶν ἠνώνησε.

— Μὲ βλέπεις καὶ μὲ ἀκούεις, Ὀλιβίερε; εἶπεν αὐτῇ.

Ἐκεῖνος ἐψιθύρισε δι' ἀσθενεστάτης φωνῆς :

— Ναί.

— Μετὰ μίαν στιγμὴν θ' ἀποθάνης, ἐπανάλαβεν ἡ Βάνδα κύπτουσα ἀνωθεν αὐτοῦ. Οἱ ἄλλοι ζητοῦν νὰ σὲ ἀπατήσωσι, διότι βεβαίως δὲν σὲ μισοῦν ἀρκούντως, ἀφοῦ ἐπέτρεψαν νὰ τοῖς διαφύγῃς. Ἐγὼ θὰ σοὶ ἐνέπηγον τὸ ἐγχειρίδιον διὰ τῆς ἰδίας μου χειρὸς ἐν μέσῃ ὁδῷ μᾶλλον παρὰ νὰ σὲ ἀφήσω ζῶντα.

Ἐκεῖνος δὲν ἀπήντησε καὶ προσεπάθησε νὰ στραφῇ ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους.

Ἄλλ' ἐκείνη τὸν ἐκράτησε καὶ ἐξηκολούθησε :

— Μὲ κατέστρεψες διὰ τοῦ κατηραμένου ἔρωτός σου. Ἄγνοῶ τί μὲ ὤθησε νὰ σ' ἀγαπήσω, διότι εἶσαι σκεπτικιστῆς καὶ ἄνευ νόμου, ἀξιομίσητος μάλιστα διὰ τὰς ἀτιμίας καὶ τὰ ψεῦδη σου, ἀλλ' ἡμυνη ἄφρων ὡς εἰ κατέπιον φίλτρον τι. Μεταξὺ τῶσων ἀνδρῶν, μόνος σὺ ἐπροξένης παλμοὺς ἐν τῇ καρδίᾳ μου. Οἱ ἄλλοι δι' ἐμὲ δὲν ὑπῆρχον. Ὑπετάγην ὡς δούλη εἰς τὰς θελήσεις σου· ἐὰν μὲ διέταττες νὰ κτυπήσω τὴν μητέρα μου ἤθελον ὑπακούσει. Εἶνε παράδοξον τοῦτο· ἀλήθεια; καὶ ἐν τούτοις ἦτο ἀληθές. Πρὶν σὲ γνωρίσω ὁ βίος μου ἔρρεε λαμπρὸς καὶ εὐδαίμων. Δὲν ἠγάπων τὸν πρίγκηπα, ἀλλὰ τὸν ἐξετίμων. Μὲ εἶχε πληρώσει εὐεργεσιῶν. Εἰς αὐτὸν ὤφειλα τὰ πάντα, τὴν περιουσίαν καὶ τὴν ζωὴν, διότι ἄνευ αὐτοῦ ἐν μόνον μέσον μοὶ ἔμενεν ὅπως ἀποφύγω νὰ πωλήσω τὸ σῶμά μου, ἐν ἐσχάτῃ ταπεινώσει, νὰ ριθῶ εἰς τὸν ποταμὸν ἢ νὰ συντρίψω τὴν κεφαλὴν μου μόνη. Καὶ τὸν ἐφόνευσα χάριν σου, διὰ νὰ σὲ ἀκολουθήσω καὶ νὰ μὴ σ' ἐγκαταλείψω ποτέ.

Ὁ μαρκήσιος ἀφῆκε κραυγὴν παραπύνου καὶ διὰ τῶν χειρῶν ἐζήτει ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ κακοῦ, ὅπερ ἔκακε τὸν λάρυγγά του.

— Φαρμακεῦτριά! ἐψιθύρισεν.

— Ὀρθῶς λέγεις. Φαρμακεῦτριά! Τὸ δηλητήριον, τὸ ὅποιον διατρέχει εἰς τὰς φλέβας σου, ἐκτελεῖ τὸ ἔργον του. Αὐτὸ θὰ σὲ ρίψῃ εἰς τὸν λάκκον, εἰς ὃν ἐρρίφη ὁ πρίγκηψ, ὁ σύζυγος καὶ εὐεργέτης μου,

ὅπως καὶ ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἡ γλυκεῖα, ἡ τόσον ἀθῶα καὶ τόσον ἀγγελικὴ ἐν τῇ ἀγαθότητί της, τὴν ὅποιαν ἐφόνευσα ἐπίσης κατὰ διαταγὴν σου. Ἐγνωρίζεις ποῖον ὄπλον ἐκράτουν εἰς χεῖρας! καθὼς καὶ τὴν ἀδυναμίαν τὴν παραφορὰν μου, τὴν ὅποιαν μοὶ ἐνέπνεες μὲ τὸν ψευδῆ καὶ ἀποτρόπαιον ἔρωτά σου!

» Εἶχες ἀνάγκην τῆς ἐλευθερίας σου καὶ μετεχειρίσθης ἐμέ, ὅπως θραύσης τὰ δεσμά σου διὰ τῶν χειρῶν μου. Σοὶ ἀπέδωσα τὴν ἐλευθερίαν ὅπως μὲ ἀπατήσης. Ἦσο τῇ ἀληθείᾳ πολὺ αὐθάδης! Ἐπίστευες λοιπὸν ὅτι ἤθελον σὲ ἀφίσει ἀτιμώρητον; Ἄλλοι σὲ καταδιώκουν μανιώδεις, διότι μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας των, ὑπῆρχεν εἰς δολοφόνος καὶ ὅπως ἐκδικηθῶσι τὸν θάνατον ἐνὸς ἀγγέλου· ἀλλὰ τὸ μῖσός των δὲν συγκρίνεται πρὸς τὸ ἰδικόν μου καὶ ἐπερίμενα ἀγρυπνος. Τυφλὸς καὶ μωρὸς ὁ ἀνὴρ, ὅστις πιστεύει, ὅτι γυνὴ ἀπατηθεῖσα ἐν τῷ ἔρωτι αὐτῆς καὶ καταφρονηθεῖσα δι' ἄλλην ὑπὸ τοῦ ἐραστοῦ, χάριν τοῦ ὁποίου ἀπωλέσθη καὶ ἠτιμᾶσθη, θὰ καταπῆ τὴν προσβολὴν καὶ δὲν θὰ κτυπήσῃ.

» Ἐγὼ θὰ ἐθυσίαζα τὸ πᾶν ὅπως ἐκδικηθῶ, περιουσίαν, τιμὴν καὶ τὴν ζωὴν μου ἀκόμη. Ἄ! ἠγάπας τὴν χωρικὴν ἐκείνην, ἐνῶ ἐγὼ διέπραττον ἐγκλήματα πρὸς χάριν σου! Ἄ! ἤθελες νὰ τὴν νυμφευθῆς καὶ τῇ ὑπέσχεσο τὸ ὄνομά σου, ὡς τὸ ὑπέσχεσο καὶ εἰς ἐμέ! Μεταξὺ τῆς πριγκιπέσσης Καβάλι, τῆς ἴσης πρὸς τοὺς Βοργίας καὶ τοὺς Βολόνας, καὶ ἀπλῆς κόρης, χωρὶς ὄνομα καὶ κοινωνικὴν θέσιν, ἐξέλεξας τὴν τελευταίαν, καὶ ἐνόμιζες ὅτι θὰ τὸ ὑπέφερον καὶ θ' ἀπεσυρόμην εἰς τὰ βάθη τῆς Πολωνίας, ὅπως κρύψω τὸ αἷσχος μου καὶ κλαύσω τὴν ἐγκατάλειψίν μου, ὡς γυνὴ οὐτιδανὴ καὶ ἀφιλότιμος;

— Διψῶ, ἐτραύλισεν ὁ μαρκήσιος.

— Ἄε, ὑπόφερε ὀλίγον· δὲν θὰ διαρκῆσῃ πολὺ. Μήπως οἱ ἄλλοι δὲν ὑπέφερον ὅπως σὺ; Αἱ στιγμαὶ σου εἶναι μεμετρημένα. Καὶ δὲν θὰ ἐπανίδης πλέον τὴν μαρκησίαν αὐτὴν τῆς ἐκλογῆς σου, αὐτὴν τὴν Σολάνζην, ἥτις οὐδέποτε σὲ ἠγάπησεν, ἥτις σὲ μισεῖ καὶ ἀγαπᾷ ἄλλον. Καὶ αὐτὴ ἐπίσης θ' ἀνακτήσῃ καὶ θὰ χερῆ τὴν ἐλευθερίαν, ἥτις θὰ τῇ ἀποδοθῇ παρ' ἐμοῦ, παρ' ἐμοῦ πάντοτε!

Ὁ Ὀλιβίερος ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐταράχθη ὑπὸ σπασμοῦ.

— Ἰδὼρ δόσατέ μου, χάριν οἴκτου, παρεκάλει.

Ἡ πριγκιπέσσα ὕψωσε τοὺς ὀραίους αὐτῆς ὄμους καὶ στραφεῖσα ἀνεζήτησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐν τῷ δωματίῳ.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην δι' ἀπέλπιστος προσπαθείας ὁ μαρκήσιος ἐβύθησε τὴν χεῖρά του εἰς τὸν ἐπενδύτην αὐτοῦ, ὃν ἔφερον εἰσέτι.

Ὅταν ἡ πριγκιπέσσα ἐπέστρεψε παρὰ τῷ θνήσκοντι κρατοῦσα ποτήριον ὕδατος, ὁ βραχίον τοῦ ἐραστοῦ τῆς ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἡ φρίσσουσα καὶ πυρέσσουσα χεὶρ του ἐκράτει ἀντικειμένον τι, τοῦ ὁποίου τὸ χρῶμα συνεχέετο μὲ